

SÉRIA COTTONWOOD COVE – KNIHA TRETIA

# Na brehu

Laura Pavlov

# Na *brehu*

Séria Cottonwood Cove ~ Kniha tretia

Laura Pavlov

**ZELENÝ  
KOCÚR**

Z anglického originálu Laura Pavlov: ON THE SHORE preložila Claudia Kántorová.

Translation © 2024 by Claudia Kántorová  
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková  
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

On the Shore  
Copyright © 2023 by Laura Pavlov  
All rights reserved.  
Webová stránka: [www.laurapavlov.com](http://www.laurapavlov.com)

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,  
Slovensko  
Webová stránka: [www.zelenykocur.sk](http://www.zelenykocur.sk)

Cover Design: Hang Le  
Cover Photography: Madison Maltby  
Grafická úprava: Design Amorandi  
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-50-5  
EAN 9788069010505

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy. Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, miesta, značky, médiá a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využitie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo lokalitami je čisto náhodná.

Všetkým ženám, ktoré ma inšpirujú písať  
o nebojácnych hrdinkách... Som za vás  
nesmierne vďačná.

*„Byť krásnou znamená stať sa svojou najlepšou  
verziou: zvonku aj zvnútra.“*

*Audrey Hepburn*



## JEDEN

• • •

Brinkley

SLNKO JASNE SVIETILO A OKOLO nás povieval jemný vánok. Nádherný deň na výlet.

„Takže ponaučením príbehu je, že ak ti život dá citróny, spravíš si z nich limonádu,“ povedala som.

„Ach, milujem limonádu, teta!“ Gracie nadšene tleskla rukami a začala poskakovať hore-dolu. Moja neter mala čoskoro oslavovať piate narodeniny a teraz, keď som sa presťahovala naspäť do Cottonwood Cove, som s ňou mohla tráviť oveľa viac času. Vyzdvihla som ju zo škôlky a priviedla k sebe domov na obed a trochu záhradkárčenia.

„Mám limonádu. Čo tak dať si prestávku a ísť dovnútra, hm?“ Položila som rýľ na zem a zotrela si pot stekajúci po čele. Letmo som sa pozrela na čerstvú hlinu pokrývajúcu štyri vyvýšené záhony, ktoré som postavila za posledné dva týždne.

Dva týždne. Tak dlho som bola doma.

Tak dlho som bola nezamestnaná.

Teda, technicky vzaté, pracovala som sama pre seba. Momentálne som bola nezávislou športovou reportérkou. Podarilo sa mi už aj odovzdať článok o pravdách skrytých za aroganciou profesionálnych športovcov. Pri písaní som po celý čas mala na mysli konkrétneho športovca.

Myslela som si, že išlo o moju najlepšiu prácu. Dokonca sa mi ozvali z magazínu *Football Live*. A aj keď sa im môj článok páčil, mali pocit, že som sa príliš sústredila na jedného konkrétneho atléta.

Lincolna. Prekliateho. Hendrixa.

Keď som v článku spomenula kráľa NFL, asi bolo jasné, že nešlo len o náhodu.

Nevedeli, že som prišla o prácu len kvôli jeho hysterickému výstupu pred celým publikom.

Väčšina ľudí si myslela, že ma len vykázali z tlačovej konferencie. Netušili, že som prišla o džob.

*Football Live* odo mňa teda žiadali, aby som článok trochu preformulovala. Aby som ho napísala všeobecnejšie.

Aby som v ňom nespomínala konkrétnu osobu.

A možno trochu „zmiernila svoj hnev“.

Ich slová, nie moje.

Ja som so svojím hnevom bola úplne v pohode.

Článok som odložila bokom, pretože som ho jednoducho nedokázala napísať bez toho, aby som v ňom toho jedného konkrétneho bastarda nespomenula.

Síce som ostatným chcela dokázať, že sa užijím ako nezávislá novinárka, kariérne a ani finančne som si to ešte nemohla dovoliť. Nebola som známa a posledné roky som strávila prácou pre otrasného šéfa v malom vydavateľstve, čo nestačilo na to, aby som si vybudovala vlastné meno.

Potrebovala som sa sústrediť na jeden silný príbeh, ktorý by sa ľahko predal a pomohol mi získať miesto vo veľkom vydavateľstve.

V takom, kde by ľudia moje články naozaj čítali.

Vo *Football Live* mi navrhli, aby som napísala článok o problémoch a výzvach, ktorým čelia profesionálni futbalisti.

Siahla som po dvoch pohároch, otvorila chladničku a vytiahla džbán s limonádou.

Myšlienky mi zabľúdili k Lincolnovi Hendrixovi.

Výzvy a problémy, pche! Ten bastard bol najlepšie plateným futbalistom v celej lige. Na čo by sa on mohol sťažovať?

Zlatý chlapec.

„Vyzeráš trochu nahnevane, teta.“

Gracie sedela na stoličke pri mojom kuchynskom stole, buclaté ruky zložené na stole. Obe sme mali na sebe rovnaké montérky – minulý týždeň sa jej tie moje veľmi páčili, tak som jej kúpila také isté, aby sme dnes mohli byť ako dvojčky.

Zrolovala som dve šatky a jednu uviazala na hlavu sebe, druhú jej. Na temene mala vyčesané dva malé drdoly plné kučier, pričom ružová látka sa na nich uzlila a konce jej trčali hore ako zajačie ušká.

Bola rozkošná.

„Nie som nahnevaná, zlatko. Len premýšľam nad niečím, čo ma nahnevalo.“ Položila som pred ňu pohár a sadla si vedľa.

„Nad čím premýšľaš?“

„Pamätáš, ako som ti hovorila, že som sa vrátila domov, pretože mi niekto urobil niečo veľmi nepekne?“ Pokrčila som plecami. Moja rodina už mala dosť toho,

ako stále preklínam toho bastarda, takže ak ma chcelo počúvať aspoň štvorročné dieťa, nemala som s tým žiadny problém.

„Jasné. A preto bývaš u šéfa a tety Georgie, však?“ Jej hlások bol môj najobľúbenejší zvuk na svete. Hovorila takmer s južanským prízvukom, čo nám všetkým pripadalo nesmierne vtipné, keďže sme žili v malom meste na severe Kalifornie. Bola plná dobroty a nevinnosti – Gracie Reynoldsová bola mojím najobľúbenejším človekom na celej planéte.

Gracie bola dcérou môjho najstaršieho brata. Cage ju vychovával sám, takže v istom zmysle slova patrila nám všetkým.

„Áno. Bývam v ich dome a začínam novú prácu, pracujem na vlastnú päsť, kým nenájdem ten správny magazín, pre ktorý budem tentoraz písať. Ten posledný mi aj tak nesedel. Bol čas na zmenu.“

„A budeš si pestovať tie svoje vlastné potraviny, však, teta? A teraz vyrábaš tie magické tabule.“ Rozhliadla sa po malej miestnosti. Na pulte ležali hromádky semien a niekoľko kvetináčov, zatiaľ čo na konferenčnom stole sa vynímali dve plátna s vystrihnutými obrázkami z časopisov a fľaša lepidla.

Čo na to povedať? Nebola som zvyknutá mať toľko voľného času. Snažila som sa prísť na to, čo chcem robiť so svojím životom.

Rozhodla som sa teda pestovať vlastné plodiny.

Trávila som čas nad tabuľami plnými nápadov a rozhodovala sa, ako by mala vyzeráť moja vysnívaná práca, keďže teraz som konečne mala čas zistiť to.

Keď ma hneď po vysokej prijali do *Athlete Central*, bola som nadšená. Práca pre totálneho idiota ma však

nijako neinšpirovala. A keď ma vyhodil, bolo to poriadne ponižujúce.

„Áno. Nie sú to magické tabule, ale plátna s víziami. Sú na nich všetky moje sny,“ zasmiala som sa.

„Zbožňujem sny. Vieš, čo hovorí moja učiteľka? Pani Appletonová je veľmi múdra dáma.“ Po veľkom hlte limonády zamľaskala a usmiala sa na mňa. „Je taká chutná.“

„Je dobrá, že? Čoskoro si ju budeme robiť z vlastných citrónov zo záhrady.“ Netušila som, ako dlho to potrvá. Dočerta, v živote som nič nepestovala. Momentálne som si však chcela užiť oddych od dlhých pracovných hodín a robiť veci, na ktoré som nikdy predtým nemala čas. Objavovala som v sebe novú stránku. „Tak mi povedz, čo hovorí tvoja múdra učiteľka.“

Odtiahla sa na stoličke, vstala a zdvihla ruky, aby som ju vzala na kolená. Gracie žila s mojím bratom, ktorý sám seba označoval za mrzúta, a predsa vychoval to najrozkošnejšie dieťa na svete. Keď sa usadila na mojich stehnách, rukami mi chytila tvár.

„Nikto nie je dokonalý. Ak povedia prepáč, jednoducho ich objím.“

*Úžasná rada, pani Appletonová. Možno ste nikdy neboli verejne ponížená.*

„Hmm... to je pekné, no čo ak ti ten človek urobil niečo naozaj zlé?“ spýtala som sa a pozrela do jej veľkých čokoládových očí, ktorými sa na mňa dívala, akoby sme viedli ten najvážnejší rozhovor jej života.

„Povedala, že ich máš objat', teta. Nikto nie je dokonalý. Všetci robíme chyby.“

Skutočne jej učiteľka citovala pesničku od Hannah Montany? Prisahala by som, že som už tieto slová nie-

kde počula. Najradšej by som prezradila inšpiráciu pani Appletonovej, ale nechcela som Gracie kažiť ilúzie.

„Porozmýšľam o tom. Zatiaľ budeme ďalej sadiť a tráviť spolu čas a budúci týždeň ti pomôžem vytvoriť vlastné plátno snov, čo ty na to?“

„Áno! Moja vlastná tabuľa snov!“

„Presne tak. Nikdy neprestaň snívať, zlatičko.“

„Milujem sny,“ zaspievala.

Zasmiala som sa a vtisla jej bozk do vlasov práve vo chvíli, keď niekto zazvonil. Obidve sme vyskočili na nohy.

„Ocino je tu!“ zvolala a rozbehla sa k dverám.

Cage vošiel dovnútra, zdvihol ju do náruče a rozhliadol sa po dome s vytreštenými očami.

„Páni. Myslel som si, že si chceš dať pauzu. Už si stihla odovzdať jeden článok, zasadiť niekoľko debničiek ovocia a zeleniny... Má vôbec zmysel pýtať sa, na čo sú tie tabule?“ Ukázal na môj kútik s tvorivými vecami.

„To nech ťa netrápi. Som žena mnohých talentov,“ pokrčila som plecami.

Pobožkal Gracie na líce a povedal jej, aby si išla umyť ruky a zobrala tašku s knihami, zatiaľ čo ja som sa presunula do kuchyne a naliala mu pohár limonády.

„Čo sa deje?“ spýtal sa a skúmavo si ma premeriaval.

„Nič. Robím všetko, na čo som predtým nemala čas, pretože som príliš veľa pracovala.“

„Aha.“ Prikývol. „Tie ladiace outfity sú celkom roztomilé. Ale ak to niekomu povieš, budem ťa musieť zabiť. Nemôžem dopustiť, aby si rodina myslela, že mäknem.“

„Tvoje tajomstvo je u mňa v bezpečí. Nevieť, či si si všimol, ale mám montérky vo všetkých farbách. Budem ich nosiť, kým si nenájdem novú prácu. Teraz som organická farmárka a uvoľnená žena. Píšem pár hodín denne a jednoducho si užívam všetok čas, kým si niečo nenájdem. No asi to chvíľu potrvá, takže si budeš musieť zvyknúť na novú Brinkley.“

Zreničky sa mu rozšírili „Dobre. Rozumiem. Ak by si mala záujem prísť do ordinácie, každá pomocná ruka sa mi zíde.“

Cage bol veterinár a v meste mal vlastnú ordináciu.

„Znie to síce veľmi lákavo, ale potrebujem najšť príbeh a ohúriť ním niekoho natoľko, aby mi ponúkol stálu pozíciu.“

„No, ak si nájdeš čas na písanie medzi všetkými svojimi novými koníčkami, myslím, že sa rýchlo postavíš na nohy.“ Uškrnul sa. „Ako si na tom s peniazmi? Nepotrebuješ niečo na preklopenie tohto obdobia?“

Cage bol vždy ten praktický Reynolds.

„Som v pohode. Za nájom platím dolár mesačne, pretože som trvala na tom, aby to bolo oficiálne. Maddox a Georgie mi pripravili riadnu zmluvu s týmto absurdným nájomom.“ Odkiaľľala som si. „Navyše, mala som našetrované celkom slušné peniaze. Na ďalší rok som si totiž plánovala kúpiť byt v meste, ale to sa tak skoro nestane.“

„Dostaneš sa do omnoho lepšej spoločnosti. Možnože to bolo znamenie z nebies, pretože nie si ten typ, čo sa vzdáva, takže by si sama nikdy neodišla. Takto si získala skúsenosti a máš niečo v životopise. Čoskoro si ťa niekto všimne. Hlavne neprestávaj písať.“

„Naozaj si nazval to, čo, so sa stalo, znamením z neba?! Preboha!“ Zamávala som mu rukami pred tvárou. „Viem, o čo ti ide. Naozaj mám byť v pohode s tým, že si posadnutý mužom, ktorý mi zničil život? Nepokúšaj sa zakryť to, čo urobil, tým, že to nazveš požehnaním. Je to urážlivé. Uf, všetci ste rovnakí.“

Moji bratia a Maddox sa všetci snažili rôznymi spôsobmi zistiť, či toho muža stále nenávidím, pretože, samozrejme, v tejto časti krajiny bol obľúbeným rozohrávačom.

„Po prvé nie som žiadny fanatik a toto obvinenie ma uráža. Ten chlap je mojím obľúbeným rozohrávačom už roky, ale, samozrejme, budem ho nenávidieť spolu s tebou. Nie preto, že by som si myslel, že je to dospelé alebo racionálne, ale preto, že si dosť desivá, keď si nahnevaná.“ Uškrnul sa.

„Nezaujímam sa to. Nikdy som netvrdila, že som dospelá alebo racionálna,“ prevrátila som oči.

„S tým úplne súhlasím,“ prikývol sucho, no videla som, ako mu šklblo kútkom pier.

„Oci, aké zvieratká si dnes videl?“ opýtala sa Gracie a rozbehla sa k nám so svojím batohom.

„Dnes sme mali pokojný deň, ale videl som troch psov, jedného koňa a prasa. Vrcholom dňa bola ale pani Runitherová, ktorá sa dožadovala vyšetrenia.“ Znovu si odpil z limonády a položil pohár na kuchynský pult.

„Ona má zvieratá?“ nechápavo som nadvihla obočie.

Pani Runitherová vlastnila *Cottonwood Café* a bola tou najviac sexuchtivou ženou, akú som kedy stretla. Otravovala svojich zákazníkov otázkami o ich sexuál-

nom živote, no jej makaróny so syrom boli najlepšie široko-ďaleko, takže sa jej nedalo vyhnúť.

„Nemá.“ Pozrel na mňa so zdvihnutým obočím. „Chcela, aby som sa pozrel na znamienko... na jej hrudníku.“

Zaklonila som hlavu a vybuchla do smiechu. Presne pre chvíle ako tieto som bola vďačná, že som sa vrátila domov.

„Čo si urobil, ocko?“ spýtala sa Gracie, hneď ako ju dvihol do náručia. „Pomohol si tej panej?“

„Poslal som ju k dermatológovi,“ odpovedal vážne, zatiaľ čo ja som sa stále rehotala. „Ďakujem, že si ju dnes vyzdvihla.“

„Ďakujem, teta. Lúbim ťa.“

„Ja ťa ľúbim viac.“ Pobožkala som jej ružové líčka a špičku nosa, až sa rozchichotala.

„Neprídeš na večeru?“ spýtal sa Cage, keď kráčal k dverám. Vedela som, že si o mňa všetci súrodenci robia starosti, ale bola som v poriadku.

V najsamlepšom.

„Ďakujem, ale nie. Budem chvíľu pracovať a potom pôjdem za mamou a otcom.“

„Dobre, vidíme sa neskôr.“ Zdvihol ruku na rozlúčku a ja som za nimi zatvorila dvere.

Nasledujúcu hodinu som snorila po internete a hľadala športové magazíny, do ktorých by som mohla poslať svoje nápady, a potom som sa pešo vybrala k rodičom. Slnko práve zapadalo. Dokonalý večer na prechádzku.

Mobil mi zavibroval a ešte pred tým, ako som pozrela na displej, som vedela, že je to súrodenecká skupinová konverzácia, ktorá nikdy neutíchala.

GEORGIA: Čaute, práve sme došli z práce. Dnes som ňou bola doslova zavalená. Čo robíte vy ostatní?

FINN: Akurát sme dokončili dnešné natáčanie. Myslím si, že Jessica Carsonová má o mňa fakt záujem. Práve ma pozvala do svojho karavanu. Intenzívne sa o mňa obtierala ešte dlho po vypnutí kamier.

CAGE: Neserieš tam, kde ješ, braček. To je recept na katastrofu.

GEORGIA: A čo ak bývaš v maličkom bytíku? Potom by si musel srať tam, kde ješ, nie?

HUGH: Hej, tipujem, že náš Finny chce bývať v malom bytíku a vyspať sa so svojou kolegyňou.

JA: Drž sa od tej Miss Dôležitej čo najďalej! Z dvoch rozhovorov, ktoré som videla, usudzujem, že je veľmi narcistická.

HUGH: Nemyslím, že hľadá dlhodobý vzťah, Brinks.

JA: Nechaj si poradiť od niekoho, komu je pracovný stres dobre známy. Nestojí to za to. Ruky preč.

FINN: Nie je moja šéfka. Pracujeme spolu. Jasné, vie byť trochu otravná a občas sa správa ako diva, ale je fakt sexy.

CAGE: Si len znudený, pretože Reese je už dlho preč. Chceš spoločnosť, nie nezáväzný sex. Ruky preč.

Finn a Reese boli odjakživa najlepšimi priateľmi. Reese si prešla ťažkým rozchodom s dlhoročným priateľom, teraz už bývalým snúbencom, a posledné mesiace bola v Európe, kde pracovala pre dizajnersku firmu. Keďže boli nerozlučnou dvojkom, nikomu z nás neuniklo, ako sa Finn zmenil, odkedy odišla. Bol upätjší, než býval, ale nehodlala som mu to povedať.

HUGH: Zbožňujem, keď ideš takto do hĺbky, starý mudrc.

CAGE: Hovorí sa „Ó, múdry“. Nevolaj ma starým, klobásový debilko.

JA: \*baklažán\* \*hot-dog\*

GEORGIA: Možno by Finn prebudil v Jessice jej jemnejšiu stránku. Láska je silná, pozrite na šéfa.

CAGE: \*zvraciam\*

GEORGIA: \*srdiečka v očiach\*

JA: No... keďže tu teraz všetci riešime lásku a šťastné konce – pripomínam, že stále nenávidíme istého futbalového bastarda. Cage sa snažil byť nenápadný a zistiť, či mu už odpúšťame, aby mohol pokračovať vo fangirlovaní. Odpoveď je však stále obrovské, tučné a hlasné NIE.

CAGE: Čo je, kurva, fangirlovanie?

GEORGIA: V podstate ňu nazvala posadnutým fanúšikom. \*smiech cez slzy\*

HUGH: Priznávam. Požiadal som Cagea, aby zistil, či ho stále nenávidíme. Skúsil som prepnúť kanál, keď hovorili o tom, kde bude hrať budúcu sezónu, ale staré zvyky sa menia ťažko, Brinks.

FINN: Tiež ho neznášam, ale počuli ste, že možno pôjde do New Yorku?

CAGE: Počul som aj o Los Angeles. V tom momente som vypol televízor, pretože už len z jeho mena mi prišlo zle. \*pretáčam očami\*

JA: Ste zradcovia. Nepriateľom sa nefandí.

GEORGIA: Ja ho fakt neznášam, ale zazrela som Maddoxa, ako pozerá Sports Center, a bol priam nalepený na televízore, keď ho spomenuli.

JA: Nikomu v tejto partii sa nedá veriť, Georgie, okrem teba.

CAGE: Nedramatizuj tak, žiadaš veľa.

JA: \*vystrčený prostredník\*

FINN: Počkať. Takže... môžem vyštartovať po Miss Dôležitej? Môžeme sa vrátiť ku mne?

JA: Ruky preč. Nenúť ma hovoriť ti „ja som to vravela“. Vieš, že neznášam, keď mám pravdu.

CAGE: Kto ti vzal telefón a čo sa stalo s Brinks?

Prešla som pohľadom po všetkých nových správach a uškrnula sa. Všetci trvali na tom, aby nemiešal prácu a potešenie. Všetci okrem Georgie, ktorá sa snažila vidieť dobro v každom človeku.

Ja som však taká nebola.

Keď mi ľudia ukázali, akí naozaj sú, verila som im.

A presne som vedela, akým človekom bol Lincoln Hendrix.

## DVA

• • •

Lincoln

MOJA MAMA OPÄŤ KLÁDLA viac otázok, než som jej práve dokázal zodpovedať. Hneď po príchode do mesta som vošiel do malej kaviarne, pretože som si potreboval natiahnuť nohy a niečo zjesť.

Objednal som si ľadovú kávu a sendvič a našiel si stôl v zadnej časti útulného podniku. Zo zvyku som mal stále nasadené slnečné okuliare a šiltovku, ale keďže tu nikto nebol, odložil som ich nabok. Presne toto som potreboval.

Trochu ticha. Trochu pokoja. Nič viac som si nemohol priať.

„Ako dlho plánuješ zostať?“ spýtala sa, telefón som si držal pri uchu.

„Neviem. Ešte som ani nebol v dome. Drew povedal, že môžem zostať, ako dlho budem chcieť. Zrejme sú s Deb zaneprázdnení prácou a aktivitami svojich detí, takže sem neprídu niekoľko mesiacov.“

„Mohol by si prísť domov,“ navrhla mama, hoci to mi ponúkla už viackrát.

„Viem. A ďakujem. Ale chcel som vypadnúť z mesta. Potrebujem pauzu, kým si dám všetko v hlave do poriadku. Nechcem, aby ma ľudia vypočúvali zakaždým, keď vyjdem von. A tiež chcem, aby si mala pokoj, kým sa zotavuješ.“

Mama mala dom neďaleko San Francisca, zatiaľ čo ja som žil v mrakodrape priamo v meste, kde ma každý poznal, a práve tomu som sa teraz snažil vyhnúť.

Nemohol som premýšľať.

Nedokázal som sa nadýchnuť.

„Rob, čo je pre teba najlepšie, Linc. Vieš, že ťa budem podporovať, nech sa rozhodneš akokoľvek.“

Momentálne som si nebol istý mnohými vecami. Ale maminu podporu som mal vždy istú.

„Viem, a vážim si to. Je toho veľa, nad čím musím popremýšľať, a dosť ma to zaťažuje.“

„Som tu pre teba, kedykoľvek sa budeš chcieť porozprávať.“

„Jasné. Zavolám ti o deň či dva, len čo sa zabývam.“

„Lúbim ťa, Linc.“

„Aj ja teba.“ Ukončil som hovor a zahryzol do sendviča, pričom som sa rozhliadol po podniku. Toto mesto vyzeralo ako z filmu. Ležalo na pobreží, s malou zátokou priamo v centre. Môj agent Drew mi už roky hovoril, aby som si tu kúpil dom. On a jeho rodina tu zvykli tráviť letá, ale teraz, keď boli ich deti staršie, si už nemohli dovoliť tak často uniknúť z mesta.

Ja som na také výlety nikdy nemal čas.

Mal som príliš veľa záväzkov. Musel som sa poriadne sústrediť na tréning.

No teraz som mal možnosti a nehodlal som sa unáhliť s rozhodovaním. Aj keď reportéri v podstate obsa-

dili môj byt v meste, sledovali ma do reštaurácií a otravovali mojich priateľov a rodinu, aby zistili, kde budem hrať budúcu sezónu.

Neskutočne ma to sralo.

Pravdou bolo, že som sám nevedel, kam pôjdem. Bol som na vrchole kariéry. Tréner Anders a ja sme si nerozumeli a ja som sa snažil prispôbiť jeho vízií tímu, odkedy ho pred dvoma sezónami najali. On však za posledné dva roky vymenil polovicu hráčov, s ktorými som začínal.

Chlapov, ktorí ma chránili.

Hráčov, s ktorými sme mali chémiu.

Bratov, ktorí mali byť pri tom, keď sme tento rok vyhrali Super Bowl.

Takže áno, niečo sme urobili správne, ale bolo v tom aj veľa šťastia. Naši súper i mali pre množstvo zranení zlý deň a hviezdy nám jednoducho priali.

Ale ja som za to zaplatil.

Náš tím bol mladý a neskúsený. Vždy som bol tímový hráč a rád som pomáhal ostatným, ale nie na úkor toho, že budem znova a znova terčom všetkých útokov.

Načiahol som sa po ľadovej káve a všimol si, ako dovnútra vošla nejaká žena. Mala na sebe pracovný overal a nakláňala sa cez pult, smejúc sa.

Dlhé tmavé vlasy jej vo vlnách padali po chrbte. Kým rozprávala, vrtela svojím rozkošným zadočkom.

Môj penis okamžite ožil.

Doriti. Bolo to už pekne dlho, čo som mal naposledy sex.

Momentálne som nedôveroval takmer nikomu, pretože každý chcel vedieť, aké bude moje ďalšie rozhod-

nutie. Našli sa aj takí, čo boli ochotní zaplatiť hocikomu, kto by sa ku mne dostal a zistil to.

Preto som sa držal bokom.

Pokračoval som v pozorovaní, až kým sa úplne nenarovnala, a nechápal som, ako môže niekto vyzeráť tak kurevsky dobre v obyčajných rifliach na traky.

Pomaly sa otočila – takmer akoby cítila môj pohľad.

Keď sa môj pohľad stretol s jej tmavohnedými očami, vypadol mi sendvič.

Túto ženu som už videl.

*Niektó si zo mňa, kurva, robil dobrý deň.*

Bola to tá žena, ktorá ma pred pár týždňami sledovala až na toalety, keď som sa pokúšal o súkromný hovor s mamou.

Jeden zasraný, dôležitý telefonát.

Chcel som len jednu skurvenú minútu. Nežiadal som tak veľa.

Títo ľudia nemali žiadny rešpekt k súkromiu. Ani štipku ľudskosti.

Padla jej sánka a zamračene pozrela mojím smerom, no ja som jej nedal šancu prehovoriť. V sekunde som bol na nohách a zamieril k nej.

„Potrebujem si vybaviť zákaz priblíženia? Sledovala si ma sem?“ zasyčal som, využívajúc svoju výšku, aby som ju zastrašil. Bol som od nej vyšší o dobrých tridsať centimetrov.

Vyrazila proti mne. „Ty arogantný, namyslený, narcistický...”

„Majú tvoje urážky aj nejaký koniec?“ prekrížil som si ruky na hrudi.

Na hlave mala uviazanú akúsi ružovú šatku. Na opálenej tvári nemala žiadny mejkap, a aj tak bola dokonalá.

Ohromujúca.

A predsa bola tu. Znova mi narúšala osobný priestor.

Po tom, čo som ju dal vyhodiť z tlačovej konferencie, kde prekročila všetky hranice, sa držala bokom. Dúfal som, že pochopila jasný odkaz.

„Len pre tvoju informáciu, bývam tu,“ precedila a naštvane rozhadzovala rukami.

„To je tvoja výhovorka?“

Len na mňa bez slova hľadela a začala ustupovať, akoby už dlhší pohľad na mňa nezniesla.

*Ten pocit je vzájomný, zlatko.*

Mohla byť hotovou kráskou, ale stále bola len obyčajnou pijavicou, ktorá na mne chcela zarobiť.

„Aké je žiť vo svete, kde si nevidíš ďalej od nosa?“ spýtala sa s nadvihnutým obočím. V ruke držala pohár s akousi ružovou tekutinou.

„Naozaj sa ma pokúšaš teraz spovedať?! Prisahám, že ak sa niekto dozvie, že som tu, podám žiadosť o zákaz priblíženia tak rýchlo, až sa ti z toho zatočí tá tvoja pekná hlavička.“

Musel som jej pri vyhrážaní ešte zložiť kompliment?

„Ty si fakt myslíš, že som tu kvôli práci? Kvôli tebe?“ vydýchla a krútila pritom hlavou.

Na kolenách mala zelené škvrny od trávy a na nose trochu špiny. Šlo o nejaký trik, aby to vyzeralo, že sem prišla na dovolenku?

„Pekný pokus, srdiečko. Raz pijavica, navždy pijavica. Nastúp do auta a vypadni domov.“

Niečo sa jej prehnało tvárou a na sekundu sa mi zazdalo, že sa jej zaleskli oči. Pohľad jej však razom stvrdol a prižmúrila oči. Tínedžerka, čo mi pripravila sendvič a donedávna sa na niečom chichotala, nás od-

razu pozorne sledovala. Ak som sa nemýlil, vyzerala, že by ma najradšej prepálila pohľadom.

V akom podniku sa môže stať, že je muž nielen prenasledovaný, ale ešte aj zahanbený?

„Si úplne mimo a ani o tom nevieš. Dúfam, že ti karma nakope zadok. A pre tvoju informáciu, neodchádzam nikam. Vyrástla som tu, ty arogantný kreten. Takže ak ma nechceš vidieť, radím ti vypadnúť, pretože v Cottonwood Cove majú Reynoldsovcí väčšie meno než ty, hviezdička.“ Uškrnula sa a otočila sa na päte, pričom jej dlhé hnedé vlasy spadli na chrbát.

„Pekný pokus. Vráť sa do mesta. Tu nenájdeš žiadny príbeh.“ Nemohol som odtrhnúť oči od jej zadku, keď sa rázne pobrala k dverám.

Zdvihla ruku do vzduchu, a kým vyšla von, ukázala mi prostredník.

Čo to, kurva, malo znamenať?

Bol som v Cottonwood Cove sotva tridsať minút. Ako, doboha, vedela, že som tu?

Uvelebil som sa na svojej stoličke, keď ku mne nahnevane prišla mladá blondína s džbánom v ruke. Natiahla sa po môj pohár, hoci som ju o to nepožiadala. Zdalo sa, že jej je jedno, či niečo chcem alebo nie.

Len na mňa zazerala, akoby som bol nejaký kriminálnik.

„Nechávate svojich zákazníkov, aby ich obťažovali novinári? Možno som si vybral nesprávne mesto.“ Natiahol som sa po pohár, len čo ho položila späť.

„Neviem, kto ste, ale Brinkley Reynoldsovú poznám celý život. Ako malú ma strážila. Áno, je novinárka, ale momentálne nepracuje, pretože prišla o prácu.

Pred pár týždňami sa presťahovala späť domov. Myslí, že ste ju poriadne zle odhadli, pane.“

*Brinkley Reynoldsová. Áno. Teraz som si na ňu spomenul.*

Pane? Čo som, storočný? Mám zasraných dvadsaťdeväť. Nikto mi nehovorí „pane“.

Oprel som sa o stoličku a snažil sa spracovať jej slová.

„Viete, prečo prišla o prácu?“ Odkášľal som si a pripravil sa na odpoveď.

„Nejaký slávny futbalista ju verejne vyštval a jej šéf ju vyrazil. Nemáme o tom hovoriť, ale tu, v Cottonwood Cove, si kryjeme chrbát. Správy sa šíria rýchlo. Netuším, kto bol ten chlap, lebo športy s loptou ma absolútne nezaujímajú.“

Čo to, dopekla, malo znamenať? Práve vylúčila polovicu športov na svete. Keď sa pobrala k pultu, ustavične na mňa zazerala. Nemohla mať viac ako šesťnásť rokov.

Mal som na svedomí, že tú ženu vyhodili? Nebolo to prvýkrát, čo som sa sťažoval na nejakého novinára, keď prekročili hranice. Rozhodne som však netušil, že kvôli tomu príde o prácu.

Vzal som mobil a napísal Drewovi.

JA: Čau. Pamätáš si tú novinárku, ktorú som dal vyviešť z tlačovky pred pár týždňami?

DREW: Ani nie. V ten deň som riešil vlastné sračky, všetci ma otravovali kvôli tebe. Čo s ňou?

JA: Myslím, že ju vyhodili.

DREW: No... nemala ťa sledovať až na hajzel.

Prešiel som si rukou po zátylku a hlboko vydýchol. Moja mama bola slobodnou matkou a narobila sa ako kôň, aby ma vychovala. Aj to bol jeden z dôvodov, prečo som podpísal zmluvu s NFL – aby som jej pomohol a uľahčil život. Rozhodne som nebol ten typ, ktorý by chcel niekoho pripraviť o živobytie.

JA: Nie som úplný kretén. Nechcel by som byť dôvodom, prečo niekto prišiel o prácu.

DREW: Odkiaľ vieš, že ju vyhodili?

JA: Práve som na ňu narazil. Doriti, ona tu býva.

DREW: Ona čo?! Ako sa volá?

JA: Brinkley Reynoldsová.

DREW: Kurva. Reynoldsová z Cottonwood Cove?

JA: Čo to, dofrasa, znamená?

DREW: Každý pozná Reynoldsovcov. Ich deti sú hviezdy a v meste ich berú skoro ako kráľovskú rodinu. Jej brat vlastní vychytenú reštauráciu, kam ľudia jazdia až z mesta, lebo tam neskutočne varia. Ak si dobre pamätám, ich rodina má aj bar a ďalšiu reštauráciu. Jeden z bratov je začínajúci herec, ďalší je lekár, jedna sestra robí niečo v knižnom biznise a áno... Teraz, keď to spomínaš, jedna bola novinárka.

JA: Paráda. Takže si ma poslal do mesta, kde žije žena, ktorú som vyhodil z tlačovky, kvôli čomu prišla o prácu. A jej rodina je tu skoro posvätná, tak?

DREW: \*výbuch\*

DREW: Upokoj sa, braček. Drž sa v úzadí a všetko bude v pohode. Chceš, aby som zavolať jej bývalému šéfovi a pokúsil sa vybaviť jej miesto späť?

JA: Vieš vôbec, pre koho pracovala?

DREW: Nie, ale môžem to zistiť. Si predseda Lincoln zasraný Hendrix. Ty si ju vyhodil, tak možno môžeme použiť tvoje meno, aby ju vzali naspäť. Páči sa mi tvoja ľudská stránka. Tá, kde sa cítiš previniť, keď sa správaš ako kretén.

JA: Pojeb sa. Nie som úplný kretén, alebo hej?

DREW: Chceš pravdu? Platíš mi za to, aby som ti hovoril, aký si úžasný.

JA: Tak prečo mi furt vravíš, že som kretén?

DREW: Len žartujem, kamoš. Máš obrovské srdce, len ho dobre skrývaš. Zistím, čo sa dá.

JA: Dík. Idem do domu. Ak ma po ceste nedá odstreliť tá tínedžerka z kaviarne za to, že som obvinil Brinkley Reynoldsovú z prenasledovania.

DREW: Páni. Naozaj si chuj.

JA: \*vystrčený prostředník\*

Vyšiel som z kaviarne a zamieril k Drewovmu domu, so šiltovkou stiahnutou do čela a slnečnými okuliarmi na nose. Snažil som sa ostať inkognito, teraz už z viacerých dôvodov.